

vateatterien esityksissä. Hän ei nähnyt muuta keinoa kuin varastaa — Toinen oli ottanut "elämältä" mitä otettavissa oli— eikä sen jälkeen löytänyt muuta pelastusta kuin—tappaa itsensä.

Hirveää on kapitalismi.—E. M.

Internationale

Ei muuta nimeä auringon alla, ei johtotähteä, lohtua, luojaa, ei ihmisrautojen yhtymäkohtaa, hädässä heikoille ei avuntuoja, kuin aate, ni kansojen sielussa palaa, veljiksi liittäen lippumme luoksi jok'ainoon, jolla on tahtoa, t'... .. oikeus vaatia, eikä vain armoa orjuuttajiltansa nöyränä vuottaa ja laupensloruun luottaa.

Ah, mikä voima on aatteella tällä. Se sotatorvena elämän yössä, kaikuen maailman äärestä äärehen, vie pyhän viestin orjuuden työssä nääntyvän rintaan: oi, liittohon liity, ja vapautustoihoni säälläsi nosta, veljelle toverin käsi jo tarjoa, — kaikki on turhuutta elämän varjoa muu, paitsi taistelu oikeudesta ja onnesta vastaisesta!

Ei muuta nimeä auringon alla, ei johtotähteä, lohtua, luojaa, ei ihmisrautojen yhtymäkohtaa, hädässä heikoille ei avuntuoja, kun luokkataistelumme internationale!

Emil Lindahl.

Yleinen mielipide

Kirj. Erland Upari.

I.

Työväenliike, sosialistinen, on saanut kaikkina aikoina taistella yleistä mielipidettä vastaan. Ja niin sen on laita vieläkin kaikissa kapitalistisissa maissa.

Individualistinen maailmankatsomus on vielä yleisen mielipiteen taustana. Kaikkia uutta, vanhoista traditioista poikkeavaa katsellaan epäluuloilla ja vihamielisyydellä. Vanhat käsitteet ovat perin juurtuneita ihmisiin. Onpa havaittavissa työväenliikkeen matkassakin oleita, joita vanhat käsitteet johtavat monessa suhteessa ja uudet mietteet, uudet aatteet saavat matkaansa vain hitaasti joukkoja. Niin näemmekin sosialismin kannattajina vasta osan siitä väestöstä, jonka taloudellinen asema on kaikkea muuta vaan ei hyvä, mutta siltikään ei se tule mukaan uusien olojen saavuttamiseksi, ei tule sosialistien joukkoon, ei yhdy luokkataisteluun osalliseksi.

Ja syynä voimme pitää työväestön tietämättömyyttä, vanhojen käsittöiden vallitsevaisuutta ja yleisen mielipiteen pohjaa, individualismia.

Silloin kun teollisuudessa vallitsee jonkunlainen tasapaino, on jollitseenkin verran työtä ja keskinertaiset palkat, saattaa yksi ja toinen yksilö olla mukana passiivistina työväenliikkeessä ja on myös paljon n.s. sosialismin "siveellisiä" kannattajia, jotka mukamas hyväksyvät sosialistiset teesit, mutta joistakin "ulkonaisista" syistä eivät halua yhtyä toimiviksi jäseniksi työväenliikkeeseen sosialististen tietojen levittäjiksi, siis kasvatustyön, propagandan levittäjiksi. Mutta tällaiset "siveelliset" kannattajat ovat itseasiassa tunne-ihmisiä joista ei ole suurtakaan hyötyä työväenliikkeelle.

Sitten kun tulee huonompi aika teollisuudessa, (koskaan kapitalistisen järjestelmän aikana ei itseasiassa teollisuuselämä olekaan muuta kuin huonoa työläisille) jäävät "tunneihmiset" pois kerrassaan, paitsi ne lyöttäytyvät matkaan, jotka ovat vapautuneet vanhoista ennakkoluuloista ja ovat alkaneet tajuta työväen aseman ja olot. Ihan kapitalismin vallitessa ja tulleet siihen päätökseen, ettei työväenluokan asemaa voi parantaa mikään muu mahti kuin työväenluokan oma voima; yksimielinen taistelu kapitalistiluokkaa vastaan, siis luokkataistelu.

Ja sellaisina huoinoina aikoina, kuten nytkin, jolloin miljoonia on työttöinä, palkat hirveän alhaiset, havaitaan työväestön keskuudessa liikkeistä ja hyvin paljon nähdään rauhattomuutta. Mutta se ei merkitse sitä, että sosialistinen liike olisi saanut huomattavasti uusia kannattajia itselleen. Niin ei ole nähtävissä yleisemmin.

Vaikka kurjaliston lukumäärä onkin kasvanut, on työväenliike sittenkin pysynyt osamattajin nähden verrattain pienenä.

Ja mitäpä muuta se voisi ollaakaan, sillä sosialistinen maailmankatsomus jo yleensä asettaa niin suuret vaatimukset kannattajiansa nähden, ettei sen mukaan vaan pääsekään kuka tahansa ja minkäläinen lurjus hyvänsä. Ja siis sosialistinen aatesuunta saa mukaansa vaan sitä väestöä, jossa mieliala on pysynyt herikkänä kaikelle järjestetyille toiminnalle ja uuden rakentamiselle siellä missä vanhoja käsitteitä ja traditioita murskataan. Ja ne, jotka tulevat työväenliikkeeseen mukaan, ovat lähimpään ajattelevampaa ja tletoisinta osaa työväenluokasta. Tietysti löytyy poikkeuksia myös. Mutta se on kuitenkin totuus, että niiden, jotka tahtovat sosialistisessa liikkeessä olla mukana, täytyy hyljälleen irtaantua yleisestä mielipiteestä ja kaikesta siitä, joka on vastakkaisista sosialismin opelle, kuten on individualismi, yksilöllisyys.

Halusi myydä itsensä kahdeksi vuodeksi

Little Rock, Ark.—Kaksikymmentä viisi vuotta vanha Madeline Taylor täällä tarjoaa itseänsä myytäväksi kahden vuoden ajaksi, ehdolla, että hänen miehelleen, joka on entinen sotilas, kustannetaan tarpeellinen leikkaus, minkä arvellaan voivan parantaa hänet niistä vammoista mitä hän sai taistelllessaan Ranskan rintamalla. Saadakseen miehelleen tämän leikkauksen kustannettua, tarjoutuu hän tekemään työtä kaksi vuotta; työn laatuun nähden ei ole muuta ehtoa kuin se, että on sellaista, jota hän voi tehdä. Yksi "hyvän ajan" merkki tämäkin.

— Kenelle ei vielä tule Toveritar, kiiruhtakoon tilaamaan sen heti!

Liikkeenhoitajan Nurkka

PROLETAARILEHTI

Lukekaa, tilatkaa, värväätkää tilaajia vain sille!

Omistavalla luokalla on käytössään sanomattoman monia keinoja, joiden avulla se pitää työväenluokkaa orjuudessa. Tuotantovälineiden omistajana pakottaa kapitalistiluokka miljoonat ja taas miljoonat työtätekevät lakkaamattoman raadantaan rikkauksien kartuttamiseksi kouralliselle ahaalle joutilasjoukkoille. Näikä, mitä ankarin puute, epätietoisuus, kolikko roikkuminen päivästä toiseen — siinä miljoonain arpa. Yltäkylläisyys, loisto, mitä valituimmat nautinnot — siinä yläluokan "oikeus".

Näikä ajaa ruoskallaan kansanjoukot yhä syvemmälle orjuuden ikeen alle. Ja jos taakka on jo niin raskas, jos kurjuus tulvii jo yli äyräiden, niin että proletaarit nousevat vihan vimmojen sortajiaan vastaan — silloin komentaa yläluokka esiin suojakaartinsa, silloin pannaan ascarsenaalit käyntiin! Sen arsenaalit ovatkin rikkaasti lajitellut: konekiväärejä, miinanheitteitä, pistimiä ja hirvipuita, kuritushuoneita ja vankiloita, ohranaita ja tuomareja, poliiseja ja lahtareja. Kaikkien näiden tehtävänä on raastasti tukahuttaa jokainen yritys ikeen poisraivamiseksi.

Mutta yksistään näillä verisillä, raaoilla mahtikeinoilla ei riistäjät onnistuisi pysyttämään ylivaltaansa. On orjuutettava työläinen sielu ja mieli, niin että köyhä saatana pitäisi tätä nurinkurista kirottua yhteiskunta- "järjestystä" ikuisesti kestäväänä, "jumalan määräämänä" laitoksena. Ja niin on omistavalla luokalla esineellisen kurituskoneistonsa rinnalla toiminnassa toinen mahtikoneisto orjain tylystyttämiseksi henkisesti, mikä koneisto on sitä tehokkaampi mitä muodollisesti vähemmän raaka. Koulu ja kirkko, opettajat ja papit, kirjat ja sanomalehdet, kaikki ne ovat kansanjoukkojen tylystyttämisen palveluksessa. Kaikista näistä porvarillisten aseista suorittaa sen sanomalehdistö tärkeintä osaa. Sanomalehdistö on yläluokan käsissä tällä haavalla voimakkain miljoonain työtätekevään orjuutuskeino. Päivästä toiseen, aamuin ja illoin, herkeämättömästi ja silkeästi, tuskin huomattavasti mutta sitä itsepintaisemmin valaa se myrkytään proletaareihin, miehiin ja naisiin.

Porvarillisen yhteiskunnan niinkutsuttu "yleinen mielipide" on teollisuusparoonien ja rahavaltiaiden palkkaama lutka. Suurporvaristo älyää sanomalehdistön suuren merkityksen, ja sen takia on kaikkien porvarillisten lehtien takana suuremmat tai pienemmät kapitalistit, kassakirstut mutta ei aatteet. Ja tällä lehdistöllä, minkä palveluksessa etupäässä käytetään kunniallisuuden tiellä poikennutta, toltaan loksahduttu yläluokan heittäimestä, on vain yksi tarkoitus: työtätekevään kansan pysyttäminen orjuudessaan.

Samana jaloa tarkoitusta palvelevat myös keltaiset n. k. työväenlehdet salakavalasti uskotellessaan työläisille katsovansa heidän parastaan mutta tosiasiaassa pyrkimällä vain salaamaan luokkain väliset ristiriidat, estämään niiden puhkeamisen ilmi, pitämään johdettaviaan edelleenkin orjuudessa — toisin sanoen.

Ja surullisinta kaikesta: tuhannet ja taas tuhannet näiden lehtien lukijoista ja tilaajista ovat proletaareja. Proletaarit itse siis lujentavat verivihollisensa mahtia tuhansin kerroin. Tolkuttomuudessa tietenkä, tylytydessä taikka ajattelemattomuudessa.

Jokainen työläinen, joka oman proletaarilehtensä asemasta tilaa muuta, tekee henkisen itsemurhan, rikkoo veljiään vastaan, kavaltaa luokkansa. Omistavan luokan käsissä on lehdistö orjuutuksen väline, proletariaatin käsissä vapautukseen kohottava vipusin.

Pois siis työväen asunnoista, työmailta ja tehtaista porvarilliset lehdet!

Ja tilalle proletaarilehti, joka kouluttaa proletaarin siihen historialliseen tehtävään, joka sillä ja sen luokalla on täytettävänä;

joka auttaa häntä täysin kehittämään henkiset voimansa ja mobiliseraa hänet taisteluun kapitalistista yhteiskuntaa ja sen ihmissyöjälehdistöä vastaan;

joka osoittaa hänelle taistelutien, millä työväenluokka voi murtaa vallitsevan luokan ankaran vastarinnan, jolla ei tehdä mitään konikauppoja kapitalistien kanssa vaan jolla käydään jäävämmätöntä luokkataistelua;

joka tukee proletaaria kaikissa sen taisteluissa, ei milloinkaan hyökkää hänen selkäänsä, kuten luopiolehdet, vaan auttaa häntä tunnustelemaan vapautustietoa edellytyksiä ja toimimaan sen mukaan.

Vain sellaisella lehdellä olkoon paikkansa työläiskodeissa, työmailta ja tehtaissa. Vain proletaarilehti täyttää nämä vaatimukset.

Sen takia: lue, tilaa, värvää tilaajia TOVERILLE ja TOVERITTARELLE.
Box 99, Astoria, Ore.